

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 196/21

Luxemburg, 9 noiembrie 2021

Concluziile avocatului general în cauza C-479/21 PPU,
Governor of Cloverhill Prison și alții

Doamna avocată generală Kokott: Prevederile Acordului de retragere și ale Acordului comercial și de cooperare, care prevăd menținerea regimului mandatului european de arestare în privința Regatului Unit, sunt obligatorii pentru Irlanda

Domnul Sd, care face obiectul unui mandat european de arestare din data de 20 martie 2020, emis de o autoritate judiciară din Regatul Unit, a fost arestat în Irlanda la 9 septembrie 2020. La 8 februarie 2021, High Court [Înalta Curte (Irlanda)] a emis o ordonanță privind predarea domnului Sd către Regatul Unit și o ordonanță subsecventă prin care a dispus încarcerarea acestuia în așteptarea predării sale. Domnul Sn, care face obiectul unui mandat european de arestare din data de 5 octombrie 2020, emis de asemenea de o autoritate judiciară din Regatul Unit, a fost arestat în Irlanda la 25 februarie 2021 și a rămas în arest preventiv până la audierea cererii de predare a acestuia.

În numele domnilor Sd și Sn au fost formulate acțiuni separate la High Court [Înalta Curte] prin care s-a solicitat efectuarea unei cercetări în temeiul Constituției Irlandei cu privire la legalitatea detenției acestora. S-a susținut faptul că nu erau încarcerați în mod legal pentru motivul că regimul mandatului european de arestare nu s-ar mai aplica între Irlanda și Regatul Unit. High Court (Înalta Curte) a stabilit că atât domnul Sd, cât și domnul Sn au fost încarcerați în mod legal și, prin urmare, a refuzat să dispună eliberarea acestora. Ambilor li s-a permis să formuleze recurs direct în fața Supreme Court [Curtea Supremă (Irlanda)], însă au fost obligați să rămână în detenție până la soluționarea recursurilor respective introduse în fața Supreme Court [Curtea Supremă].

În prezenta cerere de decizie preliminară, Supreme Court [Curtea Supremă] solicită să se stabilească dacă măsurile cuprinse în Acordul de retragere¹ și în Acordul comercial și de cooperare², în măsura în care se referă la regimul mandatului european de arestare, sunt obligatorii pentru Irlanda. În cazul în care se stabilește că acestea nu sunt obligatorii, măsurile naționale adoptate de Irlanda în scopul menținerii regimului mandatului european de arestare în privința Regatului Unit ar fi nevalide și, în consecință, menținerea în detenție a recurenților ar fi de asemenea nelegală.

În Concluziile prezentate astăzi, doamna avocată generală Juliane Kokott propune Curții de Justiție să stabilească faptul că **articolul 62 alineatul (1) litera (b) și articolul 185 din Acordul de retragere și titlul VII din partea a treia a Acordului comercial și de cooperare, în special articolul 632 din acesta, care prevăd menținerea regimului mandatului european de arestare în privința Regatului Unit, sunt obligatorii pentru Irlanda.**

¹ Decizia (UE) 2020/135 a Consiliului din 30 ianuarie 2020 referitoare la încheierea Acordului privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (JO 2020, L 29, p. 1).

² Decizia (UE) 2021/689 a Consiliului din 29 aprilie 2021 privind încheierea, în numele Uniunii, a Acordului comercial și de cooperare dintre Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte, și a Acordului dintre Uniunea Europeană și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord privind procedurile de securitate pentru schimbul de informații clasificate și protecția acestora (JO 2021, L 149, p. 2).

Doamna avocată generală Kokott explică faptul că, în temeiul legii irlandeze, executarea mandatului european de arestare emis de Regatul Unit și deținerea persoanei în cauză sunt permisibile doar dacă există o obligație corespunzătoare în temeiul legislației Uniunii care este obligatorie pentru Irlanda. Înainte ca retragerea Regatului Unit din Uniunea Europeană să producă efecte la 31 ianuarie 2020, această obligație decurgea în mod direct din Decizia-cadru 2002/584³. Decizia-cadru a continuat să se aplice în perioada de tranziție, însă prezentele spețe nu ar intra sub incidența acestor norme, întrucât domniile Sd și Sn nu fuseseră predați Regatului Unit înainte de sfârșitul perioadei de tranziție.

Doamna avocată generală Kokott constată că Protocolul nr. 21⁴ la Tratatul UE și la Tratatul FUE, în vigoare de la 1 decembrie 2009, prevede că actele Uniunii cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție nu sunt obligatorii pentru Irlanda, cu excepția cazului în care acest stat membru optează în mod expres pentru participarea la măsura în cauză. Irlanda nu a optat pentru aplicarea dispozițiilor pertinente ale celor două acorduri în cauză. Prin urmare, ea examinează dacă, drept consecință a retragerii Regatului Unit din Uniune, era necesar ca Irlanda să fi optat pentru aplicarea dispozițiilor referitoare la mandatul european de arestare pentru ca aceste dispoziții să devină aplicabile.

Întrucât domeniul de aplicare material al Protocolului nr. 21 este limitat în mod expres la spațiul de libertate, securitate și justiție, Protocolul nr. 21 nu se aplică decât măsurilor care au fost sau ar fi trebuit să se întemeieze pe o competență care decurge din titlul V din partea a treia din Tratatul FUE. Dimpotrivă, o măsură care afectează spațiul de libertate, securitate și justiție nu va intra sub incidența protocolului dacă nu este necesar ca aceasta să se întemeieze pe o astfel de competență.

Analizând cele două acorduri supuse examinării, doamna avocată generală Kokott observă că cele două acorduri nu se întemeiază pe competențe referitoare la spațiul de libertate, securitate și justiție, ci pe competența referitoare la condițiile de retragere și, respectiv, pe competența de a încheia un acord de asociere.

În ceea ce privește Acordul de retragere, doamna avocată generală Kokott observă că a impune ca un acord de retragere să fie întemeiat și pe alte dispoziții decât cele cuprinse în articolul 50 alineatul (2) TUE de fiecare dată când acordul ar afecta o materie specifică ar fi, în practică, de natură să golească de substanță competența și procedura prevăzute de articolul 50 alineatul (2) TUE. Regimul de predare prevăzut la articolul 62 alineatul (1) litera (b) din Acordul de retragere nu creează, în orice caz, obligații extinse care să constituie un obiectiv distinct de obiectivul care vizează garantarea unui proces ordonat de retragere. Acesta nu face decât să extindă și să modifice obligațiile existente cu privire la retragere pentru o perioadă de tranziție limitată. În plus, nu se poate susține în mod valabil că articolul 62 alineatul (1) litera (b) din Acordul de retragere creează noi obligații pentru Irlanda, întrucât acest stat membru făcea obiectul unor obligații similare în temeiul Deciziei-cadru 2002/584 înainte ca acordul menționat să intre în vigoare. Prin urmare, articolul 62 alineatul (1) litera (b) din Acordul de retragere se întemeiază în mod corect exclusiv pe articolul 50 alineatul (2) TUE. Nu este necesar să se cumuleze această competență cu o competență referitoare la spațiul de libertate, securitate și justiție.

În ceea ce privește Acordul comercial și de cooperare, doamna avocată generală Kokott constată că acesta a fost încheiat în temeiul articolului 217 TFUE, care permite încheierea de acorduri cu țări terțe pentru a crea o asociere caracterizată de drepturi și obligații reciproce, de acțiuni comune și proceduri speciale. Această competență abilitază Uniunea să garanteze îndeplinirea obligațiilor care îi revin în raport cu țările terțe în toate domeniile reglementate de tratate. Domeniul său larg de aplicare este justificat de obiectivul privind crearea unor legături speciale și privilegiate cu un stat care nu este membru al Uniunii Europene și care trebuie, cel puțin într-o anumită măsură, să participe la sistemul Uniunii Europene. În speță, participarea la sistemul Uniunii Europene implică

³ Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002 L 190, p. 1).

⁴ Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție.

participarea la regimul de predare instituit pentru mandatul european de arestare prin Decizia-cadru 2002/584. Acest regim se aplică Irlandei. În plus, încheierea unor acorduri de asociere impune unanimitate în Consiliu și aceasta înseamnă că Irlanda a acceptat obligația respectării regimului de predare prevăzută de Acordul comercial și de cooperare. Având în vedere lipsa unei excepții pentru Irlanda, efectul obligatoriu pentru acest stat membru reiese cu claritate.

Doamna avocată generală Kokott constată în final că, cel puțin în cadrul relațiilor dintre Irlanda și Regatul Unit, regimul de predare instituit prin Acordul comercial și de cooperare nu ar crea obligații substanțiale noi, ci s-ar limita la menținerea majorității obligațiilor care existau sub regimul anterior prevăzut de Decizia-cadru 2002/584 și de Acordul de retragere.

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauză care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al concluziilor se publică pe site-ul CURIA în ziua lecturii.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293